

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 83 0 Rs 032876 20 Rev 2
Banjaluka, 24.03.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca M.Č., iz C. opština O., zastupanog po punomoćniku E.P. i J.A., advokatima iz K., protiv tužene Republike Srpske, Vlada Republike Srpske, Ministarstvo, zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, radi zaštite od diskriminacije, poništenja rješenja i ostvarivanja drugih prava iz radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 Rs 032876 19 Rsž 3 od 12.05.2020. godine, na sjednici održanoj dana 24.03.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Zvorniku broj 83 0 Rs 032876 18 Rs 2 od 08.10.2019. godine odbijeni su tužbeni zahtjevi tužioca koji glase:

I

„Utvrđuje se da je tuženi počev od dana 15.10.2016. godine, provodio diskriminaciju na nacionalnoj osnovi prema tužiocu, tokom provođenja sistematizacije i unutrašnje organizacije radnih mjesta u CJB/ PU Z., tako što su ga direktno stavili u neravnopravan i nepovoljan diskriminirajući položaj kod rasporeda na poslove i radne zadatke u odnosu na druge policijske službenike srpske nacionalnosti i to: L.M., A.O., D.M., S.B., D.K., G.M., D.K., M.P., Ž.M., I.Č., D.S., S.K., R.V. i D.T.

II

Poništavaju se kao nezakonita i diskriminirajuća rješenja tuženog o rasporedu na poslove i radne zadatke za tužioca broj ... od 17.05.2017. godine i rješenje Policijskog odbora broj ... od 07.07.2017. godine kao i rješenje broj ... od 19.10.2016. godine i rješenje Policijskog odbora broj ... od 21.12.2016. godine.

III

Utvrđuje se da je prihvaćen zahtjev tužioca za ostvarenjem radnog prava za raspored na poslove i radne zadatke VSS kod tuženog, a koji zahtjev je tužilac tuženom podnio putem pošte ... C., dana 17.10.2016. godine.

IV

Nalaže se tuženom da tužioca rasporedi na poslove i radne zadatke za koje je predviđena visoka stručna sprema u PU Z. ili u PS O..

V

Obavezuje se tuženi da tužiocu obračuna i isplati razliku plate sa svim drugim po zakonu pripadajućim pravima i naknadama, kao da je radio na poslovima VSS, počev od 15.10.2016. godine sa zakonskom zateznom kamatom, pa sve do izvršenja presude.

VI

Utvrđuje se da struktura policijskih službenika PS O. kao unutrašnjoj organizacionoj jedinici MUP RS i PU Z. ne održava nacionalnu strukturu stanovništva propisanu članom 4. stav 1. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima RS, prema posljednjem popisu stanovništva u BiH i RS za opštinu O. iz 2013. godine.

VII

Nalaže se tuženom da u roku od 30 dana od pravnosnažnosti presude za PS O. organizuje i provede unutrašnju sistematizaciju i organizaciju radnih mjesta sa ciljem uspostavljanja nacionalne strukture i ujednačavanja policijskih službenika po nacionalnoj zastupljenosti, a sve u skladu sa procentima posljednjeg popisa stanovništva u BiH i RS iz 2013. godine, kako to nalaže član 4. stav 1. Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima”.

Odbijen je zahtjev tužioca za nadoknadu troškova parničnog postupka.

Obavezan je tužilac da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.200,00 KM, u roku od 15 dana od dana dostavljanja presude, dok je zahtjev tužene za naknadu troškova preko dosuđenog do potraživanog iznosa, odbijen.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj 83 0 Rs 032876 19 Rsž 3 od 12.05.2020. godine, žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužilac, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači.

U odgovoru na reviziju tužena predlaže da se revizija odbaci, odnosno odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se utvrdi da je tužena tokom sprovođenja sistematizacije i unutrašnje organizacije radnih mjesta za CJB/PU Z., provodila prema njemu diskriminaciju na nacionalnoj osnovi, tako što je stavljen u neravnopravan i

nepovoljan diskriminirajući položaj kod rasporeda na poslove i radne zadatke u odnosu na druge policijske službenike srpske nacionalnosti, poimenično navedene u izreci prvostepene presude, zahtjev da se ponište kao nezakonita i diskriminirajuća rješenja tužene o rasporedu tužioca na poslove i radne zadatke prema rješenjima navedenim u izreci prvostepene presude, da se utvrdi da je prihvaćen zahtjev tužioca za ostvarivanje radnog prava za poslove i radne zadatka VSS kod tuženog koji zahtjev je tužilac tuženom podnio 17.10.2016. godine, da se naloži tuženoj da tužioca rasporedi na poslove i radne zadatke za koje je predviđena visoka stručna sprema u PU Z. ili PS O., da se obaveže tužena da tužiocu obračuna i isplati razliku plata sa svim drugim po zakonu pripadajućim pravima i naknadama, kao da je radio na poslovima VSS počev od 15.10.2016. godine pa sve do izvršenja presude, sa zakonskom zateznom kamatom, da se utvrdi da struktura policijskih službenika u PS O. ne odražava nacionalnoj strukturi stanovništva prema poslednjem popisu stanovništva u BiH i RS za opštinu O. iz 2013. godine, da se naloži tuženoj da u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude sprovede unutrašnju sistematizaciju i organizaciju radnih mjesta sa ciljem uspostavljanja nacionalne strukture i ujednačavanja policijskih službenika po nacionalnoj zastupljenosti u skladu sa posljednjim popisom stanovništva, kao i da tužiocu naknadi troškove postupka.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac primljen u radni odnos kod tužene 01.11.2001. godine; da je na radnom mjestu vođa sektora u PS O. za čije obavljanje predviđena SSS, status OSL i čin „policajac”, raspoređen 15.05.2010. godine; da je završio Srednju hemijsku školu, zanimanje hemijski tehničar, Policijsku akademiju i ima čin „viši policajac”; da je Ministarstvo za uspješan rad i postignute rezultate na poslovima bezbjednosti dva puta dodijelilo pohvalu tužiocu; da je tužilac na Pravnom fakulteta Univerziteta S., 24.12.2015. godine stekao zvanje diplomiranog pravnika; da je tužilac završio akademske studije drugog ciklusa na studijskom program Pravno-opšti smjer i 02.03.2018. godine stekao akademsko zvanje Master prava; da je rješenjem MUP RS ... od 19.10.2016. godine tužilac raspoređen na radno mjesto vođa sektora, Policijska stanica O., Sektor policije, CJB Z., za čije je obavljanje predviđena SSS, status policijskog službenika i čin „do glavnog policajca”; da je rješenjem Policijskog odbora broj ... od 21.12.2016. godine odbijena žalba tužioca izjavljena na rješenje direktora policije broj ... od 19.10.2016.godine; da je rješenjem MUP RS broj ... od 17.05.2017. godine tužilac raspoređen na radno mjesto vođa sektora, Policijska stanica O., Policijska uprava Z., za čije obavljanje je predviđena SSS, status policijskog službenika i čin „do glavnog policajca”; da je rješenjem Policijskog odbora broj ... od 07.07.2017. godine odbijena žalba tužioca izjavljena na rješenje direktora policije broj: ... od 17.05.2017. godine; da je preporukom Institucije Ombudsmena za ljudska prava BiH broj ... od 13.10.2017. godine Ministarstvu upućena preporuka da odmah po prijemu, imajući u vidu izneseni nalaz i mišljenje Ombudsmena za ljudska prava Bosne i Hercegovine, preispita sve okolnosti donošenja rješenja o rasporedu žalitelja broj ... od 17.05.2017. godine i da obavijesti Ombudsmen za ljudska prava Bosne i Hercegovine o preduzetim mjerama i aktivnostima u roku od 30 dana od dana prijema ove preporuke; da je preporukom Institucije Ombudsmena za ljudska prava BiH broj ... od 27.08.2018. godine Ministarstvu preporučeno da preduzme aktivnosti koje će rezultirati donošenjem rješenja o rasporedu policijskih službenika u skladu sa odredbama Zakona o policiji i unutrašnjim poslovima („Službeni glasnik Republike Srpske br. 57/16, 110/16, 58/19, 82/19 - u daljem tekstu ZPUP) kojima je uređena materija raspoređivanja zaposlenih policijskih službenika i da preduzme mjere da se unapređivanje zaposlenih odvija na transparentan i zakonit način, imajući u vidu kako kvalitet osoblja tako i posebno nacionalnu zastupljenost svih konstitutivnih naroda i ostalih u Ministarstvu shodno obavezama iz Ustava

BiH, Ustava RS, ZPUP i Zakona o zabrani diskriminacije, da otkloni posljedice do kojih je došlo uslijed donošenja rješenja o rasporedu policijskih službenika mimo odredbi ZPUP i da obavijesti Ombudsmen za ljudska prava BiH o preduzetim mjerama i aktivnostima o roku od 30 dana od dana prijema preporuke; da iz Specijalnog izvještaja o nacionalnoj i polnoj strukturi zaposlenih u policijsko-sigurnosnim agencijama u BiH iz aprila 2018. godine proizlazi da Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u MUP RS sistematizovano ukupno 7.158 radnih mjesta od čega policijski službenici sistematizovano 5.745, a popunjeno 5.425, državni službenici sistematizovano 979, a popunjeno 1.034 i namještenici sistematizovano 434, a popunjeno 461, da je ukupan broj zaposlenih 6.920, od čega 6444 su Srbi, 356 Bošnjaci, 70 Hrvati, 33 ostali, 17 nacionalne manjine, da je nacionalna struktura rukovodnih radnika na dan 30. septembar 2017. godine: Srbi 584, Bošnjaci 18, Hrvati 4, ostali 7; da iz dopisa Pravobranilaštva Republike Srpske broj P-96/17 od 29.09.2017. godine proizlazi da je nakon 2015. godine kada je tužilac stekao diplomu, dva puta donošen Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta na osnovu čega je vršen raspored svih zaposlenih u MUP, koji je donesen uz prethodnu saglasnost Vlade Republike Srpske i da navedeni Pravilnik ima utvrđen stepen tajnosti „Interno“, da je Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u MUP RS objavljen na internet portalu Ministarstva, čime je učinjen dostupnim svim zaposlenima a samim tim i tužiocu; da su policijski službenici L.M., A.O., D.M., S.B., D.K., G.M., D.K., M.P., Ž.M., I.Č., D.S., S.K., R.V. raspoređeni izvan PS O. (osim O.A.) te da niko od navedenih nije raspoređen u službi prelaskom sa SSS na VSS i da su navedeni policijski službenici stekli stručnu spremu prije tužioca, da se u navedenom dopisu Pravobranilaštvo poziva na član 61. ZPUP, kojim je propisano da policijski službenik ima pravo na napredovanje u karijeri i profesionalni razvoj kroz obuku i na drugi način i da isto podrazumijeva mogućnost za napredovanje, ali ne i obavezu za poslodavca, da tužilac nije zaključio ugovor o školovanju sa MUP već je obrazovanje stekao na visokoškolskim ustanovama po vlastitom izboru, pa da Ministarstvo nema obavezu da ga raspoređi u skladu sa stručnom spremom, jer do sticanja navedenog zvanja nije došao na osnovu Pravilnika o stručnom usavršavanju policijskih službenika; da se tužilac zahtjevom za ostvarenjem radnog prava od 17.10.2016.godine obratio Direktor policije MUP RS da mu omogući raspored na poslove i radne zadatke za koje je predviđena visoka stručna sprema jer je u međuvremenu istu stekao 25.06.2015. godine o čemu je dostavio dokaze; da je broj zaposlenih u PS O. 22, a nacionalna struktura 19 Srba i 3 Bošnjaka, kvalifikaciona struktura 19 policijskih službenika od kojih 16 SSS, 1 VŠS i 2 VSS i 3 državna službenika 1 VŠS i 2 SSS, broj rukovodnih radnih mjesta 2: Komandir i Zamjenik komandira PS O., stručna sprema rukovodnih radnika Komandir VSS, zamjenik komandira VSS, nacionalna struktura rukovodnih radnika Srbi, da u PS O. policijski službenici A.O. sa završenom Visokom školom unutrašnjih poslova i tužilac sa završenim Pravnim fakultetom nisu raspoređeni u skladu sa stečenom stručnom spremom; da su policijski službenici L.M., A.O., D.M., S.B., D.K., G.M., D.K., M.P., M.V., M.B. raspoređeni izvan PS O. (osim O.A.) te da niko od navedenih nije raspoređen u službi prelaskom sa SSS na VSS; da iz dopisa Agencije za statistiku od 29.09.2017. godine proizlazi da u Opštini O. ima ukupno 5546 stanovnika i od toga Bošnjaci čine 2673 a Srbi 2852; da iz rezultata popisa stanovništva u BiH za 2013. godinu proizlazi da Opština O. ima 6016 stanovnika i od tog broja 2895 su Bošnjaci a 3095 su Srbi; da iz rezultata popisa stanovništva u RS za 2013. godinu proizlazi da u Opštini O. ima ukupno 5546 stanovnika i od toga Bošnjaci čine 2673 a Srbi 2852; da iz izvoda sistema MUP o raspoređivanju radnika na određene poslove od 21.03.2019. godine proizilazi da se u Policijskoj upravi Z. na četiri rukovodna mjesta nalaze pripadnici bošnjačkog naroda, sa zasnovanim radnim odnosom na neodređeno vrijeme; da iz iskaza tužioca proizlazi da je Bošnjak i da smatra da su sva lica koja su napredovala Srpske

nacionalnosti i da je postupak njihovog napredovanja nezakonit, jer nije bilo internog konkursa i da je njihovo napredovanje nepoznato i skriveno; da je u momentu napredovanja imao čin „višeg narednika” i to je najveći čin sa srednjom stručnom spremom, a da je većina onih koji su napredovali imala manji čin i manje radnog staža od njega; da smatra da nije ispoštovana nacionalna zastupljenost u PU Z., jer trećinu stanovništva na području PU Z. čine Bošnjaci i ukazuje na napredovanje drugih policajaca Bošnjačke nacionalnosti i to A.M., Š.M., A.H. i A.C. i da mu nije poznato da li ima policajaca srpske nacionalnosti koji su zaposleni na poslovima sa SSS a imaju završenu VSS.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud zaključuje da tužilac nije dokazao vjerovatnost postojanja diskriminacije po nacionalnoj osnovi u odnosu na policijske službenike iz PU Z. zbog njihovog napredovanja u službi i to: L.M., A.O., D.M., S.B., D.K., G.M., D.K., M.P., Ž.M., I.Č., D.S., S.K., R.V. i D.T.a, jer niko od navedenih lica nije raspoređen u službi prelaskom sa SSS na VSS i da su navedeni policijski službenici stekli VSS prije tužioca, te raspoređivani nakon što je tužilac stekao visoku stručnu spremu, a da iz rješenja o raspoređivanju nije mogao utvrditi hijerarhiju činova, njihovo vrednovanje i druge kriterijume prilikom raspoređivanja, što je propisano Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u MUP, čije čitanje tužilac nije predložio kao dokaz, niti se izjasnio da li je ili nije u mogućnosti da pribavi navedeni Pravilnik, niti je predlagao da sud naloži tuženom da dostavi Pravilnik ukoliko isti nije dostupan tužiocu.

Pored toga, prvostepeni sud nalazi da se nije moglo utvrditi da li su je u ovom slučaju trebao biti raspisan interni oglas, jer su policijski službenici, komparatori, raspoređivani na osnovu člana 79. stav 2. ZPUP i Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Ministarstvu, što je navedeno u rješenjima o raspoređivanju na druga radna mjesta, a kako tužilac nije predložio da se čitanje ovog Pravilnika provede kao dokaz, nije se moglo utvrditi da li su policijski službenici pravilno raspoređeni na druga radna mjesta.

Dalje prvostepeni sud nalazi da je nejasno da li se pitanje - da li struktura policijskih službenika u Ministarstvu treba da odražava nacionalnu strukturu stanovništva prema posljednjem popisu, odnosi na Policijsku stanicu u O. ili CJB u Z., jer se tokom postupka tužilac pozivao i na jedno i na drugo. Polazeći od toga da je nesporno da je do raspoređivanja policijskih službenika došlo u CJB u Z., a ne u PS O., da su izvedeni samo dokazi koji se odnose na nacionalnu strukturu stanovništva u Opštini O. i strukturu zaposlenih u PS O., u kojoj nije bilo raspoređivanja policijski službenika nakon što je tužilac stekao VSS, zaključuje da tužilac nije učinio vjerovratnim postojanje diskriminacije ni u skladu s tim, te je ovaj tužbeni zahtjev odbio.

Što se tiče drugog i trećeg tužbenog zahtjeva prvostepeni sud zaključuje da se zasnivaju na odredbi člana 200. stav 4. Zakona o radu Republike Srpske (Službeni glasnik RS, broj 1/16 i 66/18, dalje: ZR), jer je tužilac tuženoj podnio pisani zahtjev za ostvarenjem radnog prava u smislu rasporeda na poslove i radne zadatke sa VSS po kojem zahtjevu tužena nikad nije odlučila, a da u konkretnom slučaju od strane poslodavca nije bilo doneseno nikakvo rješenje kojim je povrijeđeno njegovo pravo iz radnog odnosa, zbog čega je i ove tužbene zahtjeve odbio. Drugi razlog zbog koga su ova dva zahtjeva neosnovana je to što se na tužioca primjenjuje ZPUP koji je *lex specialis*, u odnosu na ZR, pa da se ne može primijeniti odredba člana 200. stav 4. ZR.

Četvrti tuženi zahtjev - da se tužilac rasporedi na poslove i radne zadatke za koje je predviđena VSS u PU Z. ili u PS O., i peti tužbeni zahtjev koji se odnosi na isplatu razlike plate sa svim drugim po zakonu pripadajućim pravima i naknadama od 15.10.2016. godine, koji su neposredno vezani za prva dva tužbena zahtjeva, prvostepeni sud je odbio, jer tužilac nije dokazao da je tužena njega trebala rasporediti na drugo radno mjesto.

Šesti tužbeni zahtjev kojim je traženo da se utvrdi da struktura policijskih službenika ne odražava nacionalnu strukturu stanovništva u PS O. i sedmi tužbeni zahtjev kojim je traženo da sud naloži tuženoj da PS O. organizuje i provede unutrašnju sistematizaciju i organizaciju radnih mjesta sa ciljem uspostavljanja nacionalne strukture po nacionalnoj zastupljenosti, su odbijeni jer tužilac nije aktivno legitimisan za postavljanje takvih zahtjeva, budući da isti može samo u svoje ime tražiti da se utvrdi da je kod tuženog u diskriminirajućem položaju kao Bošnjak, a ne u ime ostalih Bošnjaka. Pored toga, prvostepeni sud obrazlaže da nema ovlaštenja da nalaže tuženoj da provodi unutrašnju sistematizaciju i organizaciju radnih mjesta uspostavljanjem nacionalne strukture po nacionalnoj zastupljenosti, jer organizacione jedinice formira u skladu sa potrebama Ministarstvo, niti sud može ne naložiti tuženoj da uspostavi strukturu i sačini novu sistematizaciju radnih mjesta po zahtjevu tužioca.

Drugostepeni sud je žalbu tužioca odbio i prvostepenu presudu potvrdio, temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Obrazložio je da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na isto pravilno primijenio materijalno pravo, te da razloge koje je taj sud dao za donošenje prvostepene odluke u cjelosti prihvata i drugostepeni sud.

U pogledu zahtjeva tužioca da se utvrdi da je njegov zahtjev od 17.06.2016. godine prihvaćen, drugostepeni sud nalazi da je tužilac 04.03.2019. godine podnio takav zahtjev, a kako je povreda prava bila 2016. godine, protekli su prekluzivni rokovi iz člana 201. stav 4. ZR za podnošenje tužbe (šest mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede), pa je tužbu trebalo odbaciti, ali kako odbijanje tužbenog zahtjeva u ovom dijelu ima iste pravne posljedice kao i odbacivanje tužbe, zaključuje da je prvostepna odluka pravilna i u ovom dijelu.

Odluke nižestepeni sudova su pravilne i revizijom tužioca se ne dovode u pitanje.

Diskriminacijom se smatra svako različito postupanje uključujući i svako isključivanje, ograničavanje ili davanje prednosti utemeljeno na stvarnim ili pretpostavljenim osnovama prema bilo kom licu... kao i svaka druga okolnost koja ima za svrhu ili posljedicu da bilo kom licu onemogućiti ili ugrožava priznavanje, uživanje ili ostvarivanje na ravnopravnoj osnovi prava i sloboda u svim oblastima života (član 2. i 4. Zakona o zabrani diskriminacije - „Službeni glasnik BiH“ broj 59/09 i 66/16, dalje: ZZD).

Lice ili grupa lica koja su izložena bilo kojem obliku diskriminacije prema odredbama ZZD ovlaštena su da podnesu tužbu (član 12.), te da učine vjerovatnim da je došlo do diskriminacije, a teret dokazivanja da do diskriminacije nije došlo leži na suprotnoj strani (član 15. stav 1. ZZD). Bitan segment dokazivanja različitog tretmana, je postojanje osoba ili grupa

osoba u sličnim situacijama, jer se samo u takvoj situaciji može upoređivati pristup određenim pravima pokretača postupka i tih osoba ili grupa.

Tužilac je u ovom predmetu podnio tužbu zbog diskriminacije u smislu člana 3. ZZD, po kome je neposredna diskriminacija svako različito postupanje po osnovama određenim u članu 2. ovog zakona, odnosno svako djelovanje ili propuštanje kada je neko lice ili grupa lica dovedena ili bi mogla da bude dovedena u nepovoljniji položaj za razliku od drugog lica ili grupe lica u sličnoj situaciji (stav 1.), a posredna diskriminacija podrazumjeva svaku situaciju u kojoj naizgled, neutralna odredba kriterij ili praksa ima ili bi imala efekat dovođenja nekog lica ili grupe lica u nepovoljan ili manje povoljan položaj u odnosu na druga lica (stav 2.).

Pod tom neutralnom odredbom tužilac podrazumijeva odredbu člana 79. stav 2. ZPUP, kojom je propisano da direktor policije odlučuje o raspoređivanju policijskih službenika kojima rukovodi izuzev rukovodilaca osnovnih organizacionih jedinica Ministarstva i pripadnika uprave za borbu protiv terorizma i ekstremizma i specijalne antiterorističke jedinice.

Tužilac smatra da je tužena prilikom raspoređivanja povrijedila odredbu člana 4. ZPUP jer nije poštovala nacionalnu zastupljenost i zabranu diskriminacije, te da se njegovo raspoređivanje na osnovu dva rješenja koja pobija (navedena u izreci prvostepene presude) nije moglo vršiti na osnovu odredaba člana 79. stav 2. ZPUP, nego na osnovu internog oglasa i da se nije moglo vršiti na osnovu Pravilnika koji nije objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske.

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepениh sudova proizlazi da u konkretnom slučaju raspoređivanja tužioca nije izvršeno na osnovu internog oglasa, već temeljem odredbe člana 79. stav 2. ZPUP i Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Ministarstvu od 08.08.2016. godine koji je donesen uz prethodnu saglasnost Vlade Republike Srpske i koji je stupio na snagu osmog dana od dana objavljivanja odluke o davanju saglasnosti Vlade Republike Srpske u Službenom glasniku Republike Srpske i isti je objavljen na internet portalu Ministarstva, a nije objavljen u Službenom glasniku Republike Srpske i ovaj Pravilnik ima utvrđen stepen tajnosti „interno“ u skladu sa propisima koji uređuju oblast zaštite tajnih podataka.

Nakon donošenja tog Pravilnika, prema rješenjima o raspoređivanju na druga radna mjesta, nije samo tužilac raspoređen na osnovu odredbe člana 79. stav 2. ZPUP, bez internog oglasa, već i drugi zaposleni, između ostalih i L.M., A.O., D.M., S.B., D.K., G.M., D.K., M. P., Ž.M., koji su stekli VSS prije tužioca, a niko od navedenih nije raspoređen u službi prelaskom sa SSS na VSS.

Tužilac nije predložio da se čitanje ovog Pravilnika provede kao dokaz tvrdnji da je istim za raspoređivanje bila propisana obaveza internog objavljivanja, pa se nije moglo utvrditi da je tužena postupala nezakonito. To uostalom ne proizlazi ni iz obrazloženja drugostepениh rješenja Policijskog odbora, u kojima se tužena poziva da je raspoređivanje izvršeno temeljem odredbe člana 79. stav 2. ZPUP i Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta. Odredba člana 79. stav 2. ZPUP daje ovlaštenje da direktor policije odlučuje o raspoređivanju policijskih službenika kojima rukovodi, što nije suprotno odredbi člana 80. ZPUP, kojom je propisano da se raspoređivanje policijskih službenika vrši na osnovu internog oglasa ili bez internog oglasa. I u rješenjima o rasporedu komparatora navedeno je da se raspoređuju temeljem

odredbe člana 79. stav 2. ZPUP i Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, znači na isti način kao i tužilac.

Prema tome, tužilac koji tvrdi da su rješenja o rasporedu nezakonita i diskriminatorna u odnosu na njega, i po ocjeni ovog suda, nije učinio vjerovatnim da je tužena različito postupala prema njemu u odnosu na ostala navedena lica, da bi se mogao izvesti zaključak da je to raspoređivanje rađeno prema tužiocu da bi se prema njemu izvršila diskriminacija, pa ni iz razloga nacionalne pripadnosti.

Odredbom člana 3. ZPUP propisano je da se na zaposlene u Ministarstvu primjenjuje Zakon o državnim službenicima, Zakon o radu, Zakon o zdravstvenoj zaštiti i Zakon o penzijskom i invalidskom osiguranju Republike Srpske, ako ovim zakonom nije drugačije određeno.

Tužilac je u tužbi koju je podnio 01.02.2017. godine, između ostalih postavio i zahtjev da se utvrdi prihvaćenim zahtjev za ostvarivanje prava podnesen 17.10.2016. godine i da ga tužena u PS O. rasporedi na poslove i zadatke VSS, koji ima karakter zaštite prava iz radnog odnosa.

Tim zahtjevom tužilac se obratio tuženoj da mu omogući raspored na poslove VSS, navodeći da trenutno obavlja poslove SSS, a da je u međuvremenu (26.05.2015. godine) stekao VSS jer je završio Pravni fakultet u B..

U toku postupka mijenjao je više puta tužbeni zahtjev, te ovaj zahtjev nije postavljen u podnesku od 07.03.2017. godine, pa o tom zahtjevu prvostepeni sud nije ni odlučivao u presudi koju je u ovoj pravnoj stvari prvi put donio 26.01.2018. godine, tako da se može smatrati da je taj zahtjev bio povučen.

Nakon što je prvostepena presuda od 26.01.2018. godine ukinuta drugostepenim rješenjem od 13.12.2018. godine i predmet vraćen na ponovno suđenje, tužilac je u ponovnom postupku podneskom od 04.03.2019. godine postavio (ponovo) i ovaj zahtjev.

Iz sadržaja ovog zahtjeva ne proizlazi da je tužilac ukazivao da mu je povrijeđeno neko pravo iz radnog odnosa, već obavještava poslodavca da je stekao VSS, pa takav zahtjev tužioca nema karakter zahtjeva iz odredbe člana 200. stav 1. ZR, pa slijedom toga neodlučivanje o tom zahtjevu ne proizvodi pravne posljedice iz odredbe člana 200. stav 4. ZR, sve i da nisu protekli prekluzivni rokovi iz člana 201. stav 4. ZR (šest mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede) za podnošenje tužbe.

Odredbom člana 4. stav 1. ZPUP, kojom je propisano da struktura policijskih službenika u Ministarstvu treba da odražava nacionalnu strukturu stanovništva prema posljednjem popisu, nije garantovano pravo na raspored prema nacionalnoj pripadnosti, već je samo propisana obaveza poštovanja proporcionalne zastupljenosti prema nacionalnoj pripadnosti, koja može dati prednost pripadnicima određenih naroda kod zapošljavanja i raspoređivanja.

Zbog toga pravilno nižestepeni sudovi, polazeći od toga da je raspoređivanje policijskih službenika (komparatora) izvršeno u CJB Z., a ne u PS O., da su izvedeni samo dokazi koji se odnose na nacionalnu strukturu stanovništva u Opštini O. i strukturu zaposlenih u PS O., u kojoj nije bilo raspoređivanja policijskih službenika nakon što je tužilac stekao VSS, a cijeneći odredbu

člana 4. stav 1. ZPUP, zaključuju da tužilac nije učinio vjerovatnim da je kod tužene prilikom raspoređivanja diskriminisan iz razloga nacionalne pripadnosti.

Članom 12. ZZD uvodi se novi način zaštite prava na jednako postupanje putem posebne, individualne antidiskriminacijske tužbe, određujući pri tome četiri takve posebne tužbe: tužba za utvrđivanje diskriminacije (deklaratorna antidiskriminacijska tužba) - stav 1. tačka a), tužba za zabranu odnosno propuštanje ili otklanjanje diskriminacije (kondemnatorna antidiskriminacijska tužba) – stav 1. tačka b), tužba za naknadu štete - stav 1. tačka c) i tužba za objavu presude – stav 1. tačka d). Tužilac u tužbi shodno odredbi člana 12. stav 2. ZZD može kumulirati tužbene zahtjeve.

Prema činjenicama tužilac je podnio deklaratornu antidiskriminacijsku tužbu u kojoj je tražio da se utvrdi postojanje diskriminacije (stav I tužbenog zahtjeva), te tražio otklanjanje posljedica diskriminacije (restitutivni zahtjev) na način naveden u tačkama II, IV i V tužbenog zahtjeva.

S obzirom na odredbu člana 4. stav 1. ZPUP, tužilac ne bi mogao postaviti kao poseban tužbeni zahtjev pod tačkom VI (da se utvrdi da struktura policijskih službenika PS O. kao unutrašnjoj organizacionoj jedinici MUP RS i PU Z. ne održava nacionalnu strukturu stanovništva propisanu članom 4. stav 1. ZPUP), kao ni zahtjev pod tačkom VII (da se naloži tuženoj da organizuje i provede unutrašnju sistematizaciju i organizaciju radnih mjesta sa ciljem uspostavljanja nacionalne strukture i ujednačavanja policijskih službenika po nacionalnoj zastupljenosti, u skladu sa procentima posljednjeg popisa stanovništva u BiH i RS iz 2013. godine), jer je o tome da li je učinio vjerovatnim da je kod raspoređivanja tužena poštovala princip nacionalne zastupljenosti, odlučivano kao o prethodnom pitanju u okviru osnovanosti tužbenog zahtjeva tužioca pod tačkom I, obzirom da ovakvi zahtjevi (iz tačke VI i VII) u smislu odredbe člana 12. ZZD, ne predstavljaju radnju radi otklanjanja posljedica diskriminatornog postupanja.

Po ocjeni ovog suda, u odlukama nižestepenih sudova data je ocjena izvedenih dokaza i potrebnih pravnih zaključaka iz kojih proizlazi da je pravilno odbijen tužbeni zahtjev tužioca, jer tužilac nije učinio vjerovatnim da je tužena svojim radnjama (za koje tvrdi da su diskriminatorne) učinila diskriminaciju i dovela ga u neravnopravan položaj na način propisan odredbama člana 2. i 3. ZZD, koji bi mogao dovesti do diskriminacije, a tužena je dokazala da nije prekršen princip jednakog postupanja, iz čega proizilazi da tužilac prilikom raspoređivanja nije tretiran drugačije u odnosu na druge radnike tužene.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić